

MARIA
LEPMAA

JÄNESEPOJAD
PAULA, PRINTS JA TINTSU

PILDID JOONISTAS: MERLE LAHT

2024 Pärnu

Illustraator: Merle Laht
Toimetaja: Irene Õmblus
Kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

Teose sisu eest vastutab autor

© Kõik õigused kaitstud

ISBN: 978-9916-754-13-9

Trükk: MJ Konsult

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Ühel kevadisel maikuu hommikul avasid jänesepojad oma unised silmad. Nad olid juba kolmenädalased. Neist kaks olid halli värvi ja üks valge. Hallid jänkepojad olid tüdrukud. Nende nimed olid Paula ja Tintsu. Valge pojake oli neist suurem, tema oli poiss. Nimeks oli tal Prints.

Jänesepojad hakkasid vaikselt ümbritsevat piiluma. Nad tegid kõigepealt ühe silma lahti ja siis teise. Seejärel löid nad korraga mõlemad silmad lahti. Milline õnn oli ise ringi vaadata ja maailma näha! Varem olid nad ainult jänkuemme juttu kuulnud sellest, mis neid ümbritses. Nüüd oli põnev ise kõike vaadata.

Kui nad sündisid, ei näinud nad mitte midagi. Väikeste jänkupoegade silmad olid päris kinni. Alles kümne päeva vanuselt avanesid nende silmad ja nad said vaadata, kus nad on ja mis nende ümber on. Oh seda rõõmu siis!

„Juhheii, ma näen!” hüüdis Paula rõõmsalt.

„Mina näen ka!” hõiskas Tintsu.

„Mina ka, mina ka!” hüüatas Prints.

Nüüd oli jänkupoegadel seljas vahva soe karvakasukas. Kui nad sündisid, olid nad pesas oma emme keha vastas soojas. Neil ei olnud siis üldse karvu, mitte ühtegi. Nad olid tillukesed ja siledad ja roosat värvi. Nagu väikesed põrsad.

Nüüd said jänesepojad juba maiuspalasid nosida. Neil oli lausa kakskümmend kaheksa hammast suus. Kui nad sündisid, oli neil kõigest kuusteist hammast ja siis said jänkupojad ainult piima juua. Seda piima, mis jänkuemme neile andis. Nüüd olid nad juba nii suured, et said ise porgandit süüa. See oli väga maitsev ja krõmpsutades kasvasid nende hambad ka tugevaks. Kõige rohkem armastasidki jänkukesed porgandit nosida.

Jänesepoegade kodu asus õues. See oli ilus pruuni värvi puur. See oli piisavalt suur, nii et nad mahtusid sinna koos emmega kenasti ära.

Kui jänkud ärkasid, siis nende emme veel magas. Tal oli väga magus uni.

Paula lükkas ninaga Tintsut ja sosistas: „Vaata, emme alles magab.”

Tintsu vaatas ja nägi, et emme magabki.

„Tsssssss, oleme hästi tasa, hästi vaikselt, tsssssss,” sosistas ta õele.

Prints aga nügis oma pisikeste käppadega endale õdede vahelt teed ja astus kogemata tagajalaga Paulale pähe.

„Aiiiii! Ai-ai-ai!!!! Oh, oi-ai-ai-ai,” piuksatas Paula ja hakkas nutma.

„Äh, mis sul on? Mida sa kisendad?” imestas Prints.

„Tüdrukutele ei tohi haiget teha,” noomis Tintsu. „Ei, ei tohi!”

Ta kaitses oma õde ja paitas hellalt käpaga tema pead.

„Ma ju ei teinudki. Mis te siis olite mul tee peal ees? Mul on nii pehmed käpakesed, need küll haiget ei tee,” ütles Prints. Vaikselt pomises ta veel, nii et õed teda ei kuulnud: „Tüdrukud on ikka nii õrnakesed, aina virisevad ja hädaldavad.”

